

ਭਾਗ X IX -(1) | ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਇਸ ਲਈ ਦੋਹਾਂ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਰਲੇਵੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਹਰ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਵ, ਪੰਜਾਬ ਸੇਧ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 28 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਇਹ ਭਾਗ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

“ਜੇਕਰ ਉਹ ਰਕਮ, ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ, ਉਸ ਰਕਮ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ ਜੋ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਅਵਾਰਡ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਵਾਰਡ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ 'ਤੇ ਵਿਆਜ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਵਾਧੂ ਰਕਮ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਛੇ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਪ੍ਰਤੀ ਸਲਾਨਾ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵੱਧ।“

ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ੋਰ ਹੈ। ਐਕਵਾਇਰ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਹੋਈ ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਲੋੜਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 28 ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਧੇ ਹੋਏ ਮੁਆਵਜ਼ੇ 'ਤੇ ਵਿਆਜ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਿਨ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਵਿਆਜ ਦੀ ਦਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਮਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ।

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ.

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ,

ਜੇ.

ਅਪਰਾਧਿਕ ਫੁਟਕਲ

ਐਚ.ਆਰ. ਖੰਨਾ, ਜੇ. ਦੇ ਅੱਗੇ

ਮੱਖਣ ਸਿੰਘ ਤਰਸਿੱਕਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ,

1965 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 63।

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950)—ਆਰਟੀਕਲ 371—ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਰੋਧਕ ਧਾਰਾ—ਭਾਵੇਂ ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀ—ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਜਾਂ ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੋਟ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ—ਕੀ ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਹੈ—ਅਜਿਹਾ ਮੈਂਬਰ— ਕੀ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਜਾਂ ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 371 ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਰੋਧਕ ਧਾਰਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਕੇ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੇ ਗਠਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਧਾਰਾ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮੈਂਬਰ ਦੇ ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੋਟ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਜਾਂ ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਛੋਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉਸ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਦਾ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਜਾਂ ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀ ਦੀਆਂ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ।

ਭਾਰਤੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 102 ਅਤੇ ਅਨੁਛੇਦ 105 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ 30, ਅਗਸਤ, 31 ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੰਜਾਬੀ ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀ ਦੀਆਂ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਭਾਗੀਦਾਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ। 1 ਸਤੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਭਵਨ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਬੀ.ਐੱਸ.ਖੇਜੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਐਲ.ਡੀ. ਕੋਸ਼ਲ, ਸੀਨੀਅਰ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਅਤੇ ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਖੰਨਾ, ਜੇ.

ਆਦੇਸ਼

ਖੰਨਾ, ਜੇ.-ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਮੱਖਣ ਸਿੰਘ ਤਰਸਿੱਕਾ ਵੱਲੋਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ 30 ਤਰੀਕ, 31 ਅਗਸਤ, ਅਤੇ 1 ਸਤੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਪੰਜਾਬੀ ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀ ਦੀਆਂ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ, ਗ੍ਰਹਿ ਸਕੱਤਰ, ਪੰਜਾਬ, ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ, ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਤਰੀ, ਪੰਜਾਬ ਹਨ।

ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਜੰਡਿਆਲਾ ਹਲਕੇ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ 29 ਦਸੰਬਰ, 1964 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਰੂਲਜ਼ ਦੇ ਨਿਯਮ 30 ਤਹਿਤ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੌਰਾਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 30 ਅਤੇ 31 ਅਗਸਤ ਅਤੇ 1 ਸਤੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਪੰਜਾਬ ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲੈਣ ਲਈ ਚੇਅਰਮੈਨ ਪੰਜਾਬ ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਮਿਤੀ 10 ਅਗਸਤ, 1965 ਨੂੰ ਸੰਮਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀ ਦੀਆਂ ਉਪਰੋਕਤ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦਾ ਉਸਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲੈਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਮੁੱਖ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸੇ ਰਾਹਤ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਮੁੱਖ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅੱਜ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ੍ਰੀ ਖੇਜੀ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਪ-ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਸਿੱਖਿਅਕ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਮੌਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਉਹੀ ਮੁੱਖ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਮੁੱਖ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁੱਖ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਗਈਆਂ।

ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਰ 'ਤੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਦਲੀਲਾਂ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ. ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਰੰਭ ਵਿੱਚ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀ ਦੀਆਂ ਮੀਟਿੰਗਾਂ 30 ਅਤੇ 31 ਅਗਸਤ ਅਤੇ 1 ਸਤੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵੇਲੇ ਸ੍ਰੀ ਖੇਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ, ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਲਈ ਇਹ ਮੀਟਿੰਗ 31 ਅਗਸਤ ਅਤੇ 1 ਸਤੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਹੀ ਹੋਣੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 31 ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਹੋਈ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਕੰਮਕਾਜ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। 1965 ਅਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ 1 ਸਤੰਬਰ 1965 ਨੂੰ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੀਟਿੰਗ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਲਈ ਮੀਟਿੰਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਬੇਅਸਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਯੋਗ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਇਹ ਸਭ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਵਿਦਵਾਨ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦਾ ਗਠਨ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 371 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰਾ (1) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:

"371. (1) ਇਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ, ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਰਾਜ ਦੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀਆਂ ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੇ ਗਠਨ ਅਤੇ ਕਾਰਜਾਂ ਲਈ, ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸੇਧਾਂ ਲਈ ਉਪਬੰਧ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੇ ਸਹੀ ਕੰਮਕਾਜ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਜਪਾਲ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਲਈ।"

ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ ਐਸ.ਆਰ.ਓ. 3524, ਮਿਤੀ 4 ਨਵੰਬਰ, 1957 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੇ ਗਠਨ ਬਾਰੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਅਸੈਂਬਲੀ ਦੀਆਂ ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਇੱਕ ਪੰਜਾਬੀ ਖੇਤਰ ਲਈ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਹਿੰਦੀ ਖੇਤਰ ਲਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਅਸੈਂਬਲੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹੋਣਗੇ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਹਲਕਿਆਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜਿਲ੍ਹਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਜੋੜੀ ਗਈ ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਰਡਰ ਦਾ ਪੈਰਾ 10 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡਰ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੇ ਸਹੀ ਕੰਮਕਾਜ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਜਪਾਲ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਸ੍ਰੀ ਖੇਜੀ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 371 ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, "ਭਾਵੇਂ ਨਹੀਂ; ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ" ਉਪਰੋਕਤ ਗੈਰ-ਅਬਜ਼ਟੈਂਟ ਧਾਰਾ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 371 ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਓਵਰਰਾਈਡ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ 'ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀ ਦੀਆਂ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਵਾਦ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਭਾਗ VI ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਇ III ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਉਸ ਅਧਿਆਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਧਾਰਾ 168 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਜ ਦੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਰਾਜਪਾਲ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੇ ਸਦਨਾਂ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਦਨ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ, ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਬੰਧਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹਨ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 371 ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਰੋਧਕ ਧਾਰਾ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ੰਕੇ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਜੋ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੇ ਗਠਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨੇ ਜਾ ਸਕਦੇ

ਹਨ।ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਪਰੋਕਤ ਗੈਰ ਰੁਕਾਵਟ ਧਾਰਾ, ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮੈਂਬਰ ਦੇ ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੋਟ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਅਨੁਛੇਦ 194 ਕਿਸੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਸਦਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਛੇਦ ਦੀ ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਸਦਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਛੋਟਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਅਤੇ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਕਮੇਟੀ ਅਜਿਹੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਸਦਨ, ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਕਿੰਗਡਮ ਦੀ ਸੰਸਦ ਦੇ ਹਾਊਸ ਆਫ ਕਾਮਨਜ਼ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਅਤੇ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੇ, ਇਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਛੋਟਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ, ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਕਿੰਗਡਮ ਦੀ ਸੰਸਦ ਦੇ ਹਾਊਸ ਆਫ ਕਾਮਨਜ਼, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਅਤੇ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਕੀ ਸੰਸਦ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ 1940 ਵਿੱਚ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਕਿੰਗਡਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੈਪਟਨ ਰਾਮਸੇ 1940 ਵਿੱਚ ਸੰਸਦ ਮੈਂਬਰ ਸਨ। ਉਸ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ (ਜਨਰਲ) ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨਜ਼, 1939 ਦੇ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ 18 ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਗ੍ਰਹਿ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਸੈਕਟਰੀ ਆਫ ਸਟੇਟ, ਸਰ ਜੌਹਨ ਐਂਡਰਸਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਸਰਹੱਦ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੈਪਟਨ ਰਾਮਸੇ ਨੇ ਫਿਰ ਹਾਊਸ ਆਫ ਕਾਮਨਜ਼ ਦੇ ਸਪੀਕਰ ਕੋਲ ਇਹ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਹਾਊਸ ਆਫ ਕਾਮਨਜ਼ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਵਜੋਂ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਤੋਂ ਉਸ ਦੀ ਛੋਟ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਸਪੀਕਰ ਨੇ ਮਾਮਲਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਕਮੇਟੀ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। 'ਕਮੇਟੀ, ਲੇੜੀਂਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ:

“ਮਿਸਾਲਾਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਕਿ ਸੰਸਦ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ (ਜਨਰਲ) ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨਜ਼, 1939 ਦੇ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ 18 ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਤੋਂ ਸੰਸਦ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰੋਕਥਾਮਯੋਗ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੱਕ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਸੰਸਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਇੱਕ ਦਾ ਅਣਉਚਿਤ

ਵਿਸਤਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਬੋਲਣ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।"

ਅੱਗੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ-

“ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਦੀਵਾਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਕੈਪਟਨ ਰਾਮਸੇ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਕਮੇਟੀ ਨੇ 1641 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹਾਊਸ ਆਫ਼ ਕਾਮਨਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਹੋਰ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ "ਰਾਸ਼ਟਰਮੰਡਲ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੰਸਦ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਮੰਡਲ ਦੇ ਖਤਰੇ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

ਸਰ ਗਿਲਬਰਟ ਕੈਂਪੀਅਨ ਨੇ, ਉਸ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਦੌਰਾਨ, ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਸਿਵਲ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਪਿੱਲਾਮਾਰੀ ਵੈਂਕਟੇਸ਼ਵਰਲੂ ਬਨਾਮ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਗੁੰਟੂਰ ਅਤੇ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਕੇਂਦਰੀ ਜੇਲ੍ਹ, ਕੁਡਲੋਰ (1), ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: ਮਦਰਾਸ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਮਦਰਾਸ ਮੇਨਟੇਨੈਂਸ ਆਫ਼ ਪਬਲਿਕ ਆਰਡਰ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਛੇਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀ ਕੋਈ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਇੱਕ ਕੇਸ ਮੁੜ ਵਿੱਚ ਹੈ. ਕੇ. ਆਨੰਦਨ ਨੰਬਿਆਰ (2), ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ (ਮੈਕ ਅਤੇ ਸੋਮਸੁੰਦਰਮ, ਜੇ. ਜੇ.) ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਮਦਰਾਸ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ 4 ਮਈ, 1949 ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਬਲਿਕ ਆਰਡਰ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਵੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀਆਂ ਬੈਠਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਇੱਕ ਵਾਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ

ਅਸਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਦਨ ਦੀਆਂ ਬੈਠਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀ ਕੁਮਾਰਮੰਗਲਮ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਹਿਜੇ-ਸਹਿਜੇ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸੱਤਾਧਾਰੀ ਪਾਰਟੀ ਕਿਸੇ ਸਿਆਸੀ ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਅਤੇ ਉਸ ਪਾਰਟੀ ਨਾਲ ਪੱਖਪਾਤ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾੜੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਆਗਾਮੀ ਚੋਣਾਂ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨਾ, ਦੂਜੇ ਥੰਮ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣਾ ਜਿਸ ਦਾ ਅਸੀਂ ਇਸਤਿਹਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਕਨੂੰਨੀ, ਸਹੀ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਅਧਾਰਾਂ ਲਈ ਹੈ।“

ਤ੍ਰਾਵਨਕੋਰ-ਕੋਚੀਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ (ਕੇਸੀ, ਸੀ. ਜੇ. ਅਤੇ ਮੈਨਨ, ਜੇ.) ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਏ. ਕੁੰਜਨ ਨਾਦਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (3) ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਸਵਾਲ ਉੱਠਿਆ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਜੋ ਤ੍ਰਾਵਨਕੋਰ-ਕੋਚੀਨ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਸੀ, ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਮਾਨਤ ਅਰਜ਼ੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਫਿਰ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਹੁਕਮ ਦੀ ਰਿੱਟ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਭਰੋਸਾ ਮਈ ਦੇ ਸੰਸਦੀ ਅਭਿਆਸ, 15 ਵੇਂ ਐਡੀਸ਼ਨ, 1950, ਪੰਨਾ 78 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪਰਾਧ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਆਜ਼ਾਦੀ ਸਿਵਲ ਕੇਸਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਆਂ ਜਾਂ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ। ਏ.ਐਸ.ਆਈ. ਹਰਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਸੁਰਜੀਤ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 4 ਆਫ਼ 1965) ਵਿੱਚ 26 ਜੁਲਾਈ, 1965 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਕਾਰਨ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਆਜ਼ਾਦ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕੋਲ ਹਨ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਜ਼ਾਦ ਆਦਮੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਨਾ ਇੱਕ ਸਹੀ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਿੱਜੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ

ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਅੰਤ ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਸਰੇ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਘਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸਾ ਏ.ਕੇ. ਗੋਪਾਲਨ ਬਨਾਮ ਮਦਰਾਸ ਰਾਜ (4), ਦਾਸ, ਜੇ. ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ-

“ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਛੇਦ 19(1) ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਅਧਿਕਾਰ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਨਾਗਰਿਕ ਕੋਲ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਮਰੱਥਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (ਏ) ਤੋਂ (ਈ ਅਤੇ (ਜੀ) ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਲਤ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਧਾਰਾ (f), ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਨਾਗਰਿਕ ਦੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੋਹ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਨਾਗਰਿਕ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਕਾਰਨ, ਆਪਣੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ- ਧਾਰਾ 19(1) ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (ਏ) ਤੋਂ (ਈ) ਅਤੇ (ਜੀ) ਵਿੱਚ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ, ਭਾਵੇਂ ਦੰਡਕਾਰੀ ਜਾਂ ਨਿਵਾਰਕ, ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ- ਧਾਰਾ 19(1) (ਏ) ਤੋਂ (ਈ) ਅਤੇ (ਜੀ), ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਲਈ- ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੋਹ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਅਧਿਕਾਰ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।”

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰੀਖਣ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 19 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਆਮ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਅਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਦਲੀਲ ਵੀ ਅੱਗੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸੱਤਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਨਿਸ਼ਚਤ ਬਹੁਮਤ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੱਤਾ ਵਿੱਚ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਵਿਰੋਧੀ ਪਾਰਟੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਧਾਇਕਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਲੋਕਤੰਤਰ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਘੰਟੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇ ਇਹ ਤੱਥ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਾਰੇ ਗਏ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਪੁਰਸ਼ ਇਮਾਨਦਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਪਰੋਕਤ ਦਲੀਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੋਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ, ਜੇਕਰ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ

ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ 'ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਮਾੜੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਤਹਿਤ।

ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਜਾਂ ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਛੋਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਜਾਂ ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀ ਦੀਆਂ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਰੈਫਰੈਂਸ

ਐਸ.ਐਸ.ਦੁਲਤ ਅਤੇ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.ਜੇ.

ਦੈਲਤ ਰਾਮ ਨਰੂਲਾ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਆਮਦਨ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਰਾਜਸਥਾਨ, - ਜਵਾਬਦੇਹ

1962 ਦਾ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਸੰਦਰਭ ਨੰ. 56

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ (1922 ਦਾ XI)- ਐੱਸ. 3 ਅਤੇ 23—ਮੁਲਾਂਕਣ ਇੱਕ ਫਰਮ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀਦਾਰ ਬਣਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ — ਉਸ ਨੂੰ ਫਰਮ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਮੁਨਾਫਾ — ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੀ ਆਮਦਨੀ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੋਰ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣਯੋਗ ਹੋਵੇ।

1965

ਸਤੰਬਰ, 2

ਮੁਲਾਂਕਣ ਫਰਮ ਦੌਲਤ ਰਾਮ-ਹੰਸ ਰਾਜ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ 'ਚ 47.25 ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਸੀ। ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਅਤੇ ਨੌਂ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਭਾਈਵਾਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਭਾਈਵਾਲੀ-ਡੀਡ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਦਸ ਵਿਅਕਤੀ ਫਰਮ ਦੌਲਤ ਰਾਮ-ਹੰਸ ਰਾਜ & ਕੰਪਨੀ ਵਿਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੇ ਗਏ 47.25 ਪੈਸੇ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਸ਼ੇਅਰ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਲਾਭ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਵੰਡਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ.1951 ਮਦਰਾਸ 269.

(2) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1952 ਮਦਰਾਸ 117.

(3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ.1955 ਟੀ. ਸੀ.154.

(4) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1950 ਈ.ਸੀ. 27.

ਸੀਮਾ ਰਾਈ (ਅਨੁਵਾਦਕ)

ਡਿਸਕਲੇਮਰ : ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜਿਹ ਦਿਤੀ ਜਾਏਗੀ।